

НС уведомителен бюлетин

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1143

09.02.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 9

Четвърта глава

"Експерт"

С течение на годините се превърнах в *признат авторитет* в моята област на компетентност. Търсеха ме правителства, полуправителствени организации и частни предприятия. На няколко пъти те ме изпращаха до Европа на свои разноски. Обикновено това означаваше, че ме искат или като свидетел, или за интервю.

Освен разходите, бях щастлив да им помогна *pro bona*.

От друга страна, *търговските* дружества понякога ми плащаха солидно за услугите ми! Аз дарявах хонорара си на организация с нестопанска цел.

Не беше рядкост чуждо правителство да признае значимостта на работата ми както в официални публикации, така и във вътрешни документи.

В личния ми архив се намират няколко писма, подписани от висши държавни служители, включително от колеги на трима *членове на кабинета на президента на САЩ*, на *Овалния кабинет* и на *директорите на ФБР и ЦРУ!*

Веднъж ми съобщиha, че съм бил "основна тема на разговор" на среща между европейски правителствени служители и директора на ФБР, когато

той кацнал в Германия. Очевидно той е бил напълно изненадан. Никога не беше чувал за мен. Това не беше изненадващо, тъй като по-голямата част от работата ми беше в Европа.

Преplitането на опита ми в различни области и държави, съчетано с аналитичния ми ум, често ми позволяваше да виждам неща, които други хора, дори *експерти в същите области*, не успяваха да забележат!

Един изумен експерт ми каза: *Когато ми казахте за първи път, не ви повярвах. Но бяхте прав! Откъде знаехте???*

Тези думи не ме изненадаха. Бях ги чувал много пъти в миналото.

Във всеки случай работата ми като "експерт" ми донесе много приятни спомени.

Друг път пенсиониран агент на политическата полиция (*Verfassungsschutz*), който свидетелстваше в германски съд, говори за работата ми с такова уважение, че бях трогнат. От страна на опонент това очевидно означаваше повече, отколкото ако беше от фен. Това признание беше споменато дори в пресата.

Опит за покушение

Работата ми понякога беше опасна!

Веднъж в стаята ми наистина стигна бомба от пратка. Аз вече я държах в ръцете си. Тогава усетих, че нещо е странно, и се обадох в полицията. Експертът по бомбите съобщи, че ако тя се беше взривила, със сигурност щеше да ме убие!

Това не беше единствената бомбена атака, която преживях, но беше тази, която беше най-близо до края на живота ми.

Въпреки това обичам да гледам на опита за убийство като на най-искрен комплимент.

Моите показания в процеса срещу терористи

Свидетелството ми по време на един *процес за тероризъм* беше доста запомнящо се. Ето историята на пътуването ми до Бюкебург през 1979 г.

Когато самолетът ми пристигна на международното летище, бях нападнат от тълпа репортери. Предварително бях инструктиран *да не казвам нищо на пресата*. Стиснах зъби и не произнесох нито една дума. Дори не казах

обичайното си "Без коментар!"

Пресата продължи да ме преследва в чакалнята. Казвах си, че скоро ще им избягам, когато се кача на свързващия полет.

Но аз грешах! Половин дузина от тях се качиха на самолета с мен!

Когато самолетът кацна на следващото летище, той започна да рулира по пистата. Но след това спря, преди да стигне до изхода. Всички, включително и аз, се чудеха какво става. Тогава ми хрумна: Дали това има нещо общо с мен?

Чух как вратата се отваря. Дойде една стюардеса и ми каза да я последвам. Изпратиха ме по рампата в чакащ автомобил. Това превозно средство ме закара до зона с ограничен достъп.

Когато пристигнах, към мен се приближиха трима мъже с улични дрехи. Те се представиха за полицаи.

Един от тях ме информира: *Предприемаме засилени мерки за сигурност, защото има опасения за възможно покушение срещу вас!*

След това четиримата отидохме до чакащ военен хеликоптер и излетяхме. Прелитайки над града, успях да забележа някакви жени, които правеха слънчеви бани на един покрив. За съжаление не можах да видя дали са горнище, защото бяхме твърде високо. Поне се возих безплатно на хеликоптер.

Кацнахме на селски път в средата на нищото. Чакаха ни четири коли. Едната беше за нас четиримата, а другите три - за допълнителна охрана. След това потеглихме към един приятен хотел встрани от пътя. Тези трима полицаи останаха с мен 24 часа в денонощието.

Вечерята, виното и разговорите ни бяха много приятни. Един полицай разказа виц, който изглеждаше малко странен предвид професията му.

Има четири неща, които добрият германец трябва да прави в живота си: Да напише книга, да построи къща, да роди дете и да бъде арестуван поне веднъж.

На следващата сутрин отидохме до затвор с максимална сигурност. От съображения за сигурност тук се провеждаше процесът срещу група терористи. Предстоеше ми да свидетелствам на този процес.

Събитията в съдебната зала бяха запомнящи се, да, дори драматични.

Процесът е обявен за *най-големия неонацистки терористичен процес в следвоенната история на Германия.*

Всички мои приятели харесаха графиките. Противниковият отбор ги мразеше. Вместо да го обяснят с различията във вкусовете, те настояваха да направят голям проблем от това. Ех, някои хора!

Телевизионна кула случайно е паднала по време на излъчването на особено

отблъскваща програма. Новините ни за това събитие включваха силно стилизирано изображение на това бедствие, направено от художник. То беше публикувано малко *преди да* получи поканата си да участвам в това шоу.

Разликата между думите "или" и "чрез" е абсолютно решаваща в този случай. А именно: "*Свобода или революция!*" в противовес на "*Свобода чрез революция!*" "Прокурорът" беше толкова разстроен, че заплаши да пренебрегне имунитета ми и да ме арестува направо в съдебната зала. Звучеше сериозно.

Този път бях само *гост-звезда с кратка, но важна поддържаща роля*. С други думи, бях "свидетел на защитата", а не "обвиняем". Въпреки това режимът трябваше официално да ми предостави временен имунитет срещу арест, преди да се съглася да участвам в това конкретно предаване.

Първо, "защитникът" произнесе реч, в която обясни защо имунитетът ми НЕ трябва да бъде нарушаван.

След това главният "обвиняем" Михаел Кюнел произнесе речта си в същия дух.

Този известен дисидент и мой близък другар беше съден заедно с още няколко души. Съдът призна, че той НЕ е участвал в техните "престъпления". Въпреки това той все пак беше признат за виновен и осъден на четири години затвор! Защо? Смятат го за "интелектуален подбудител", защото споделял идеологическите им убеждения. Това било достатъчно, за да му се търси наказателна отговорност.

Докато те правеха това, аз мислено подготвях своята собствена, непременно много кратка реч. А именно това, което щях демонстративно да изкрещя веднага след заповедта за ареста ми.

Но след това "прокурорът" се оттегли.

Трябва да го поздравя за актьорските му способности! Той наистина ни накара да се раздвижим за известно време.

Във всеки случай останалата част от деня беше антиклиматична.

След като се явих в съда, трима приятели получиха разрешение да ме посетят в хотелската ми стая.

Разбира се, предположихме, че стаята е подслушвана. Комуникирахме, като пишехме на листчета и после ги палехме в пепелника. Докато това се случваше, ние псувахме политическата полиция ужасно много. Нищо лично. Просто заради бръмбарите. (Когато си тръгнаха, полицаите изглеждаха смаяни и разочаровани!)

Една от посетителките беше моята "ерзац-мути" или "заместничка на майката" Урсула. Тя и съпругът ѝ Курт играеха водеща роля в националистическата организация за подпомагане на затворници. Третият

посетител беше млад френски активист, който беше помагал на Кюнел по време на изгнанието му във Франция. (Няколко години по-късно този французин е нападнат и ужасно осакатен.)

На връщане спрях в Чикаго, където имах съдбовна среща.

Масовите медии

Бързо разбрах, че репутацията на медиите за некомпетентност и пристрастност е напълно заслужена.

Първоначално винаги се опитвах да представям разумно и точно моите възгледи. Но това винаги беше пренебрегвано.

Накрая реших винаги да добавям поне един необичаен и кръвожаден цитат. Подобно на символичната секс сцена във филм, в който не става дума за секс, но Холивуд все пак настоява за нея.

Едно от интервютата беше толкова изопачено, че нямаше да разпозная, че е мое, ако не бях споменат поименно.

Един колега ми разказа, че след публикуването на собственото му интервю един репортер му се обади, за да се извини: *Не съм го написал така! Редакторът го е преписал изцяло!*

Друг репортер, чиито родители бяха приятели на семейството ми, отказа задача: *Няма да напиша това, което искат... и няма да отпечатам това, което ще напиша!*

Един познат, който се занимаваше с пресата в напълно безспорна област, ме увери, че и там медиите допускат много грешки.

Един репортер дори следеше възрастната ми майка! Обадох се на шефа му въкъщи: *Ако адресът на семейството ми бъде публикуван във вашия вестник, ще ви върна услугата. Ще публикувам адресите на репортера, на неговия шеф и на шефа на неговия шеф!*

Статията, която се появи, беше една от най-злобните, които съм виждал. Но тя НЕ включваше адреси на семействата.

Разбира се, медиите винаги са посочвали очевидно крайно враждебни и пристрастни източници като "надеждни". Но това имаше и едно предимство. На един от моите процеси години по-късно германски правителствен служител посочи същия източник като надежден. Нищо чудно, че разузнавателните им данни бяха далеч от истината! Предполагаемият ни враг беше ценен, макар и блажено невеж, проводник на фалшива информация. Бог да ги благослови!

Представете си следния сценарий. Решавате да посещавате курс по

еврейска история. Професорът влиза в класната стая. Той носи нацистка лента на ръката. Той ви инструктира да си купите "*Mein Kampf*" като основен учебник. Смятате ли, че този курс ще бъде безпристрастен?

Честно казано, по-голямата част от "литературата" за Третия райх е не по-малко пристрастна! Независимо от възгледите ви, заслужавате фактите! Ако не можете да намерите "обективна" книга, четете *откровено* субективни книги от ДВЕТЕ страни.

Така или иначе, враждебната преса обикновено представяше набелязаната жертва или като смешен луд, или като ужасна заплаха. Последното предлагаше по-голяма история за репортера. Това беше и за предпочитане за нас. Освен това официалните германски правителствени издания любезно потвърждаваха нашата значимост.

По-късно нашият "медия комплект" включваше физически копия на всичките ни десет таблоидни вестника и една брошура. Озаглавена "*Въведение в НСДАП/АО: Борбата продължава!*", тази брошура включваше обширни цитати от основните медии, хронологията на НСДАП/АО и различни статии. Понякога дори подхвърляхме видеокасети. Дори и най-мързеливият репортер можеше да извлече достатъчно информация, за да напише своя собствена забавна статия. (Имахме и издание на немски език.)

Още в началото и средата на 70-те години на миналия век започнахме да се появяваме в медиите. Тези ранни публикации включваха статия на първа страница в местния вестник в Линкълн и статия в неделното приложение на *Omaha World-Herald*. Моят приятел Джордж, стар активист на Рокуел, участва в последната.

Когато от ФБР попитаха Джордж дали ме познава, той отговори, че не, но би искал да се запознае с мен! ФБР любезно ни свърза с него. Станахме приятели. Той ме запозна с много ценни контакти!

Много от пътуванията ми в чужбина бяха финансирани от правителства, свързани с тях медии и частни медии. Понякога те просто ми подаваха купчина банкноти от по 100 долара. Беше нещо като професионална борба. Враждебността беше просто част от играта.

Не искам да кажа, че те са съгласни с моите възгледи. Точно обратното! Но, хей, бизнесът си е бизнес. Медиите са проститутки. Тя иска добра история. А добрата история означава печалба. Тя би продала Исус за трийсет сребърника... и след това би подписала договор за книга и филм с Юда.

Почти още по-жалки бяха журналистите, които очевидно бяха искрени в своята неприязън и желание да ни навредят. Те бяха изиграни също толкова лесно, но без печалба за тях и без вреда за нас. Точно обратното: Очевидно искрената им враждебност ги правеше по-достоверни като източник на

фалшива информация.

Няколко интервюта бяха особено забавни.

Интервюто ми с Ран Ратер за *CBS Sixty Minutes* през 1979 г.

Първият му въпрос беше следният: *Наричат ви богат кръстник, който снабдява неонацистката върхушка в Германия с пропагандни материали, пари и оръжия. Вярно ли е това?*

Изражението на лицето му беше сериозно. Трябваше да се боря, за да не се разсмея. (Не си спомням дали този въпрос беше използван в предаването.)

Когато това интервю беше излъчено през януари 1979 г., то включваше близък план на нашата пощенска кутия 6414 в Линкълн Небраска. В резултат на това всеки ден в продължение на седмици имаше торби с поща. Над 90 % от тази поща се състоеше от обикновени искания за информация. Останалата част се разпределяше по равно между пощата на феновете и тази на омразата... Когато това интервю беше излъчено отново през юли 1979 г., получихме още повече поща, отколкото първия път.

Интервюто ми с Крис Уолъс за *ABC Primetime* през 1992 г.

Една част от интервюто протече по следния начин:

Уолъс: *Ако Хитлер е бил толкова велик човек, защо е загубил войната?*

Лаук: *Първо, той е бил значително по-малоброен. Второ, бил е предаден. Трето, той е бил твърде хуманен.*

Уолъс: *Хитлер е бил твърде хуманен?*

Лаук: *Да.*

Уолъс: *Нека се разберем: казвате, че Хитлер е бил твърде човечен?*

Лаук: *Да, Адолф Хитлер е най-великият човек, живял някога. Но той е бил твърде хуманен. Ние няма да повторим тази грешка.*

По-късно Центърът "Симон Визентал" цитира последната част. Тя е отпечатана от външната страна на пощенски плик за набиране на средства.

Wahrheit macht frei! (Истината освобождава!)

В този шведски документален филм участвам на видно място. Беше почти като платена реклама. Зловещата музика, използвана в саундтрака, беше забавна. Напомняше на гангстерски филм или дори на филм на ужасите с рейтинг Б. По-късно филмът беше излъчен в десетина държави.

В края на книгата има още много обширни цитати от печатните медии.

* * * * *

Същите тези правителства, които бяха зашеметени от *концепцията за свободата на словото*, се опитаха да я използват в своя полза. Разбира се, не на Изток, а на Запад. Срещу нас!

Вероятно те се надяват да окажат натиск върху западните правителства да ни "потиснат". Ако това е било намерението им, то те са се провалили с гръм и трясък.

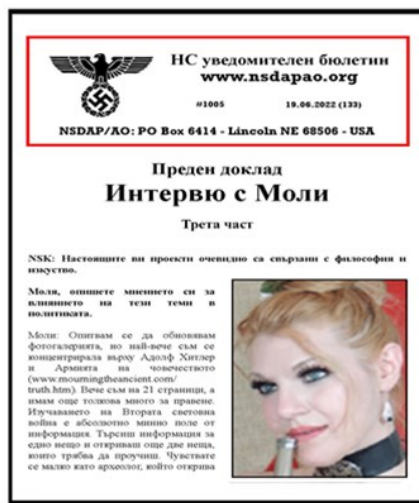
Всъщност те сами се простреляха в крака!

Историите, които те пускат в медиите, често водят до значителна публичност. Тази безплатна реклама струваше злато. Нямаше значение дали медиите бяха *доброволни съучастници* или *неволни пешки*. Имам няколко албума, пълни с изрезки от новини.

Едно от любимите ми е интервюто ми в британското издание на *Reader's Digest*, озаглавено: *Злият гений на германските неонацисти!* Бях много развеселен. Но се чувствах и поласкан.

Странното е, че друго списание, *Der Spiegel*, цитира кмета на моя град да ме описва като "примерен гражданин".

Коя версия е вярна: зъл гений или примерен гражданин?

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

